



RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 17 (410)
2022. gada
25. septembris

Diakona Gunāra kalpošanai katedrālē - 40

Pavasārī svinējām katedrāles diakona Gunāra Konstantinova dzīves apaļo jubileju un Katedrāles Vēstnesītī intervijā ar diakonu un rakstos par jubileju atskatījāmies uz viņa dzīves gājuma notikumiem. Savukārt 4. oktobrī aprit 40 gadi, kopš diakons uzticīgi kalpo Sv. Jēkaba katedrālē – sākumā kā katehēts un dežurants, kopš 1993. gada ordinēts diakons. Kalpošana ir svētību gadi ne tikai diakonom, katedrāles draudzei, bet arī citiem cilvēkiem, kuri šo gadu laikā sastapušies un kādu savas dzīves ceļa posmu, ļoti izšķirošos brīžos kopā ar diakonu ir nogājuši.

Diakona kalpošanu raksturo viņa kā harismāta darbība Svētā gara vadībā. Galvenās atziņas, ko esmu guvusi, pateicoties Dieva žēlastībai, ka nejauši iepazīnos ar diakonu, ir šādas: Pateicība Dievam! Pilnīgi par visu pateicība Dievam. Arī par lietām, kas mums šķiet netaisnas un nepanesamas. Otrā atziņa: Ļauties Dieva vadībai jeb Cilvēks domā, Dievs dara, ko diakons parasti izsaka krieviski un kas tiešajā tulkojumā ir – Cilvēks izdara savus pieņēmumus (par lietām, notikumiem utt.), bet Dievs to visu sakārto. Trešā atziņa:



Lēnam bez steigas, lai nepienāk pārgras beigas! Uz visu mūžu man paliks prātā diakona ieteikums lūgties konkrētā nodomā, disciplinējot sevi, un tas, kā viņš to ieteica: Ja tiks pasludināts pasaules gals un visiem vajadzēs sapulcēties Doma laukumā, tad pirms izešanas uz Doma laukumu – šo lūgšanu! Tie ir netradicionāli pateikti, un varbūt tāpēc – tik neaizmirstami vārdi. Kā valodniecei, man, protams, ir interesanti, ka diakons par visiem runā minētajiem svešvārdiem, piemēram, morāle, organizēt, printeris utt., jautā: Un – kā tas būtu latviski? Arī mīlestība pret latvisku latviešu valodu ir viena no viņa personības iezīmēm. Protams, vislielākais paldies arī par to, ka manam dēlam ir iespēja, kalpojot svētdienās katedrālē, mācīties no diakona attieksmi pret Dievu un kalpošanu un tas, ko nozīmē vācu *Ordnung* - kārtība attieksmē pret saviem pienākumiem.

Pirms neilga laika dažiem, kuri savus dzīves nevienglo posmu gājuši kopā ar diakonu, arī lūgšanu kopienas, ko viņš izveidoja pirms 30 gadiem, pārstāvjiem jautāju savus iespaidus par saskarsmi ar diakonu. Atbildes bija vērtīgas, tāpēc dažas

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 25. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 26. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Raiņa kapu mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par Riharda sekmīgu mācību gadu
15.00 Sv. Mise par Adolfu un +Viju Piesi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 26. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Regīnu Gubenko

Otrdiena, 27. septembris. Sv. Vincents no Paulas. Priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Agneses Gželahovskas un Haļinas veselību;
15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 28. septembris.

8.00 Sv. Mise par Celmu un Apiņu dzimtu dzīvajiem un mirušajiem
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 29. septembris. Sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriels un Rafaēls. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Henriku un Dorožko dzimtu

Piektdiena, 30. septembris. Sv. Hieronīms. Priesteris un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Freimaņu un Glazunovu dzimtu dzīvajiem un mirušajiem; Jēzus Sirds litānija

Uzsākas Rožukroņa mēnesis

Sestdiena, 1. oktobris. Sv. Terēze no Bērna Jēzus. Jaunava un Baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Helēnu Kudiņu Rožukronis un veltīšanās Dievmātei

Svētdiena, 2. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 27. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par Skaru dzimtu
Svētlietu pasvētīšana
Diakona Gunāra sveikšana un svinības
15.00 Sv. Mise par +Arvi Kārklīņu
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 3. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Lāču dzimtu; Rožukronis

Otrdiena, 4. oktobris. Sv. Francisks no Asīzes. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Svenču dzimtu;
Rožukronis

Trešdiena, 5. oktobris.

8.00 Sv. Mise Imantas nodomā par viņas dzimtu; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 6. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Regīnu Ratnieci;
Rožukronis

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Piektdiena, 7. oktobris.**V.J.Marija, Rožukroņa Karaliene.****Piemīņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Znotiņu un Kaņepu dzimtām; Jēzus Sirds dievkalpojums un Rožukronis

Sestdiena, 8. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Peteri Vjaksi; Rožukronis

Svētdiena, 9. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 28. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Brižu ģimenes mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise par Ingusu Vībānu

15.00 Sv. Mise par Jurgī

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Diakona Gunāra Jubileja

(turpinājums no 1.lpp.)

no tām citēšu: Diakons ienāca manā dzīvē, kad kā jaunatgriezts kristietis piedzīvoju robežas, kuram pāri vairs netiku. Viņš pats mani ieraudzīja, pienāca klāt un iedrošināja uzticēties par manām grūtībām, ar kurām tobrīd saskāros. Tā bija patiesa interese un nesavtīga vēlme palīdzēt tikt ārā no neskaidrības un apjukuma. Dzirkstošs humors, reizēm pat skarbums, bet ne lai nodarītu pāri, bet gan, lai uzrunātu, sapurinātu cīnīties un nepadoties. Svēta Gara iedvesmots un vadīts Kunga kalps Viņam ir gatavība vienmēr un jebkurā laikā sniegt garīgo padomu.

Diakons Gunārs ar sirdi un dvēseli iestājas lūgšanā par cilvēkiem. Viņš prot pateikt īstos vārdus, uzrunāt. Citreiz es meklēju, pašai nezinot, ko meklēju, un viņa

teiktais ir īsti tas, kas man konkrētajā brīdī ir bijis vajadzīgs. Dažreiz viņa sacītais šķiet ass, bet tas tādēļ, ka viņam nav vienalga, un tas pat tai brīdī ir tieši nepieciešams. Diakons Gunārs ar savu ticības pārliecību spēj paķert. Viņš ir bijis konkrēta ārsta padomdevējs un atbalsts smagās dzīves situācijās, pats spējot apvienot slimošānu ar kalpošanu katedrālē. Svētais Gars ir viņu vadījis un diakonom pienākas pateicība par ļaušanos Dievam sevi vadīt, lai tad varētu vadīt un mācīt arī citus.

Šī mācīšana pastāv ne tikai padomu un norādījumu došanā, bet jo īpaši svētdienas skolas ilggadīgajās nodarbībās, pēdējos gados katehētiskajās tikšanās reizēs. Vienmēr rodas daudz jautājumu, kas prasa skaidru, pareizu un tūlītēju atbildi. Diakons uzmanīgi izturas pret jebkuru jautājumu, palīdz noskaidrot nesaprotamo, virza uz pareiza ceļa. Viņš to dara vispirms kā liecinieks par Jēzu Kristu, kas ir klātesošs savā Baznīcā, apzinoties, ka cilvēciskums un personiskais paraugs – pats iedarbīgākais audzināšanas instruments. Diakons spēj sakausēt katehēzes mācību, dzīves liecību un kristīgo pieredzi vienā mērķtiecīgā veselumā, akcentējot galveno, norādot virzienu turpmākajām iespējām.

Jau 40 gadus diakona Gunāra ikdiena saistīta ar katedrāli, viņa kalpošana bijusi par paraugu daudziem. Arī šobrīd viņš ir enerģijas pilns, jaunu radošu nodomu spārnots. Jubileja dod iespēju paust cieņu diakonom, novēlēt stipru Garu, veselību un dzīvesprieku. Viņa dzirkstošais humors stiprina un izceļ no čīkstēšanas, sevis žēlošanas un žēlošanās. Viņš spēj pateikt vārdus, kas liek aizdomāties. Tāpat Dievs viņā ir ielicis pravietojuma dāvanu – diakona sacītais ir piepildījies. Sirsnīgs paldies par viņa uzticīgo kalpojumu Baznīcai un cilvēkiem! *Vineta Poriņa*

Sinodālā ceļa posma noslēgums Svētā Jēkaba katedrālē 28. augustā

Gandrīz gadu katoļu draudzēs visā pasaulē, arī Latvijā un Rīgas arhidiecēzē notika pāvesta Franciska ierosinātā Sinodālā jeb kopīgā ceļa aktivitātes un kāds mazs posms ir noiets. Arī Rīgas arhidiecēzes draudzēs vairāk vai mazāk rosīgi nāca kopā to brāļi un māsas, lai izprastu, kāda Baznīca kļūs tuvākā un tālākā nākotnē, kādā Baznīcā viņi vēlas būt.

Protams, joprojām daļa ticīgo katoļu turpina jautāt – kāpēc pāvestam Franciskam nepieciešamas šādas pārmaiņas - celšanās un iešana kādā ceļā? Vai tad Baznīca nav ceļā? Kristus pats, kura miesa ir Baznīca, taču ir teicis: “Es esmu ceļš patiesība un dzīvība”, vai tad nepietiek ar Kristus pieņemšanu sakramentos? Vai nepietiek ar regulāru baznīcas apmeklējumu, akurāti ievērojot visus daudzus gadsimtos tapušos priekšrakstus? Šķiet, pāvests Francisks un viņa līdzstrādnieki redz, ka nepietiek - pareizajā priekšrakstu pildīšanā iztrūkst tieši kopējā ceļa ar Dievu un pie Viņa.

Jā, Baznīca ir ceļā no tās pirmsākumiem, bet tā mainās un aug, arī atgriežoties pie senā un it kā piemirstā. Atgriežoties pie sākuma – Svētajiem Rakstiem un tur rodamā pirmbaznīcas veidola, kad vēl nebija striktais dalījums lajos, kuriem klusu jāsēž solos un jāpieņem tas garīgās dzīves modelis, ko piedāvā it kā Dievam tuvāk esošā garīdzniecība un konsekrētie. Pāvests Francisks aicina ārā no gadu simteņos iesēdētajiem soliem un krēsliem visus Baznīcas bērnus – garīdzniekus, lajus,

konsekrētos, lai dotos kopīgā ticības piedzīvojuma ceļā.

Rīgas arhidiecēzē Sinodālā ceļa pirmais posms noslēdzās ar svēto Misi Jēkaba katedrālē 28. augustā 11.00, kuru celebrēja Rīgas arhibīskaps - metropolīts Zbignevs Stankevičs, koncelebrējot diecēzes Sinodālā ceļa norises atbildīgajam priesterim Paulam Kļaviņam un Rīgas arhidiecēzes palīgbīskapam Andrim Kravalim.

Mises iesākumā īsu uzrunu sacīja pr. P. Kļaviņš, taču plašāku ieskatu Sinodālā ceļa izaicinājumos un problēmās sniedza arhibīskapa homīlija un pieskarsimies tās būtiskākajām atziņām.

Arhibīskaps īsi iepazīstināja ar Bīskapu sinodes “Par sinodālu Baznīcu. Kopība. Līdzdalība. Misija,” kura notiks Romā 2023. g., darba sagatavošanas kārtību, kur pirmais posms ir tieši šīs draudžu tikšanās un tajās apkopotās atziņas. Taču, atsaucoties uz pāvesta Franciska sacīto, savā uzrunā viņš iezīmēja Sinodālā ceļa piedāvātās trīs iespējas - pirmā – pārvērst Baznīcu par atvērtu vietu, kurā cilvēki jūtas kā mājās, otrā - kļūt par Baznīcu, kas klausās, arī tos, kuri ir ārpusē un kura ieklausās Svētā Gara balsī. Trešā iespēja - veidot tādu Baznīcu, kura ir tuva sabiedrībai un veido draudzīgas attiecības ar to. Mēs esam no šī uzdevuma paveikuši tikai mazu kriptiņu, iesākuši ceļu, atzīmēja arhibīskaps un šis dievkalpojums nav noslēgums, tas ir tikai pirmā posma noslēgums.

Atgriežoties pie pirmās iespējas, arhibīskaps norādīja, ka tā rosina būt viesmīlīgiem pret katru, kas ienāk Baznīcā, kā arī tā ir iespēja rosināt piedalīties Baznīcas dzīvē tiem, kas neprot sevi “piedāvāt”, kautrējas, neatpazīst savas dāvanas.

Baznīca, kas ieklausās. Ne vienmēr tas ir viegli, sacīja arhibīskaps, uzklausi otru, īpaši, ja tas nepārtraukti runā un nespēj klausīties. Taču patiesība dzimst dialogā un, ja tiekamies tikai ar tiem, kas domā līdzīgi, nekas jauns nevar rasties. Tikai satiekot atšķirīgi domājošos, ir iespēja mācīties un atklāt ko jaunu. Sinodālajā ceļā uzklausišana ir sinodālā procesa metode, norādīja arhibīskaps, kuru jāturpina pielietot, bet mērķis ir izšķiršana, kas, kā

sacījis pāvests, ir garīgs process – ar vienu ausi klausoties cilvēkā, bet ar otru Svētajā Garā, lai spējām atpazīt Dieva Gara vadību un plānu Baznīcā, kā arī katra cilvēka dzīvē. Izšķiršana prasa ieklausīšanos sirdsapziņas balsī, vienam otrā, savas ticības tradīcijā un laika zīmēs. Sinodālajā procesā, atzīmēja arhibīskaps, laika zīmju atpazīšana ir īpaši uzsvēta. Arī šobrīd – “dižķibeļ”,

kovidkrīze un karš ir zīmes, kuras jāatpazīst, caur kurām esam aicināti kaut ko saprast. Atpazīšana ir Dieva dota žēlastība, kas prasa cilvēcisko līdzdalību, bet tā ir kolektīvs, ilgstošs process, kas notiek Baznīcas Miesā, sacīja arhibīskaps.

Ja izšķiršana ir mērķis, tad sinodālā procesa ceļš ir līdzdalība un homīlijas noslēgumā arhibīskaps pievērsās šķēršļiem un kārdinājumiem, kas traucē iet kopīgo ceļu un sasniegt tā augļus. Kopumā norādīti deviņi, bet arhibīskaps pievērsās būtiskākajiem no tiem.

Viens no tiem ir kārdinājums pašam sevi vadīt, nevis būt Dieva vadītam un, pievērsoties dienas evaņģēlija stāstam par vietas ieņemšanu viesībās pēc savas vēlmes,

negaidot viesību saimnieka aicinājumu, arhibīskaps to salīdzināja ar divām galējībām. Ir cilvēki, kuri sēž stūrī, nekur neņem dalību un saimnieka kļūda ir tā, sacīja arhibīskaps, ka viņš nenodarbojas ar izšķiršanu un neaicina cilvēku tajā vietā, kura viņam Dieva paredzēta un šī atziņa attiecas arī uz kalpošanu draudzē. Cilvēks ir jāuzrunā, jāaicina iesaistīties. Otrā galējība – cilvēks uzspiež savu klātbūtni un grib valdīt, kaut tas nav Dieva plāns, bet vēlme

pašapliecināties, Tas nav Dieva plāns un šajā gadījumā noraidījums var izraisīt aizvainojumu. Laimīgi varam būt, sacīja arhibīskaps, ieņemot Dieva paredzēto vietu, atzīmēja arhibīskaps, neslēpjot, ka šīs iespējas var tikt arī nokavētas, neatpazītas un palaistas garām.

Kā ļoti būtisku arhibīskaps izcēla kārdinājumu sakoncentrēties

uz sevi un savām pašreizējām vajadzībām. Svarīgi iziet ārpus sevis, ieraudzīt arī citu cilvēku vajadzības un kopīgais ceļš palīdz paskatīties uz lietām ar cita cilvēka acīs.

Kā trešo būtisko kārdinājumu arhibīskaps minēja vēlmi visur saskatīt tikai problēmas un aicināja uzlūkot katru problēmu kā iespēju – vienas durvis aizveras, bet citas atveras. Vēl arhibīskaps brīdināja arī no pievērsšanās tikai strukturām Baznīcā, kā arī no noslēgšanās tikai un vienīgi Baznīcas kopienā, jo Vatikāna II koncils aicina iziet pasaulē un būt dialogā ar to, uz ko aicina arī pāvests Francisks. Sinodālais ceļš ir Svētā Gara dvesma Baznīcā, rezumēja arhibīskaps, laika zīme par Baznīcas atjaunošanu un Dieva valstības izplatīšanu zemes virsū.

Stella Jurgena



Lūgšmies Rožukroni

Viens no iespaidīgākiem līdzekļiem ceļā uz pestīšanu ir rožukroņa lūgšana. Mūsu debesu Māte Marija rožukroni deva sv. Dominikam. Rožukronis viņai bija Lurdā un Fatimā, kuru viņa silti ieteica bērniem skaitīt, jo cilvēki tik maz vērtē to, kas ir cēls un svēts. Netikumība, ļaunums, vardarbība un noziedzība plosās mūsu vidū. Ir nepieciešama palīdzība no augšienes. Ir nepieciešams garīgais spēks, kas pasauli līdzsvarotu, kas cilvēkus atgrieztu pie tikumības, ticības un kopīgā ceļa pieredzes. Tieši rožukronis ir tā lūgšana, kas palīdz to īstenot, ja to lūdzam ar apdomu un apceri.

Mūsu dzīve ir prieka, sāpju un goda virknējums. Rožukroņa priecīgās, gaismas, sāpīgās un augstās godības daļas apcerējums atbilst cilvēka dzīvei šajā asaru ielejā. Tikai to vajag lūgt ar apdomu un pilnīgu uzticēšanos Dievam. Ar šo lūgšanu mēs ne tikai lūdzam no Dieva žēlastību, bet izsakām Viņam savu mīlestību, godu un pateicību. Rožukroņa lūgšana ir izmeļošs kristīgās dzīves kopsavilkums, kurā slēpjas garīgais stiprums un spēks. Atceroties Kristus un Marijas dzīvi, mēs atveram savas dvēseles durvis Dieva vareņajam piemēru un tikumu spēkam.

Mēdz teikt, ka ikviena lūgšana ir vienošanās ar Dievu, bet šī lūgšana ir ne tikai vienošanās ar Dievu, bet pati dzīve ar Dievu. Tādēļ ir saprotams, kāpēc daudzi, kuri sirsnīgi lūdzās rožukroni, lielos dzīves un sarūgtinājuma mirkļos meklē spēku tieši šajā lūgšanā. Cik aizkustinoši dažreiz ir redzēt, kad nāves gultā gulošs cilvēks, kurš vairs nespēj izrunāt vārdus, dievbijīgi

laiž caur pirkstiem rožukroņa pērles, un tikko samanāmi kustina lūpas, lai izteiktu lūgšanas vārdus. Dievbijīgais bīskaps Konrāts Mārtiņš saka: “Rožukroņa lūgšanas ir mūsu katehisms, kurš padziļina mūsu kristīgo dzīvi un stiprina mūsu ticību.”

Pāvests Leons XIII rakstījis, ka rožukronis ir ticības simbols un zīme mūsu iekšējās dzīves apgaismošanai. Kas viņu visu dzīvi nēsā un skaita, tas droši parāda savu ticību un savu palīdzību Kristus Baznīcai. Reiz priesteris bija aculiecinieks kādam nelaiemes gadījumam, kad uz lielceļa sabrauca kādu jaunu cilvēku. Braucot no slimā, viņam līdzī bija arī svētās eļļas. Viņš bija gatavs sniegt pēdējos sv. Sakramentus, bet radās šaubas, vai nelaimīgais ir katolis, jo viņš vairs nerunāja. Bet skaidru atbildi deva, un šaubas izgaisa, kad viņa kabatā autoinspektors atrada rožukroni, un protams viņš tūlīt saņēma no priesteri rokām pēdējos sv. Sakramentus.



Pāvests Leons XIII pasvīturo, ka pareiza ir doma, ka tās vietas, ģimenes, tautas un atsevišķi cilvēki, kuri vērtē, ciena un skaita rožukroni, nekad nepazaudēs ticību un tikumību. Dzīves vēsture teišām šo patiesību pierāda.

Kad daudzi savā laikā vieglprātīgi atstāja Romas katoliskās Baznīcas apustulisko kopību, tie uz to varēja arī piedzīvot arī ārēju mudinājumu. Toreiz no pūļa piecēlies vienkāršs cilvēks un teicis sanākušajiem: “Pa priekšu noskaitīsim rožukroni, un tad runāsim par sludinātajiem ticības piedāvājumiem”. Visi nometušies ceļos un skaitījussī rožukroni. Maldu sludinātājs bijis pārsteigts un izsists no sliedēm par tik dziļu cilvēku ticību, un

neviens, vismaz toreiz, neatteicies no savas ticības un katoļticīgo kopības.

Pašlaik daudzās kristīgo mājās rožukroņa lūgšana ir atstāta novārtā, taču tā skaitīšana vienmēr ir nesusi un arī šodien nes Dieva svētību, garīgo labumu un laimi. 1879.g. Itālijā, Neapolē mira pasaules slavenais profesors Jānis Borijo. Kādu reizi vēlu vakarā viņš atgriezās mājās. Istabā vēl atrada savu veco māti, kura lūdās rožukroni. Borija piegāja pie mātes, noskūpstīja viņu un teica: “Ko mocies, māt, ar šo rotaļu. Labāk noliec to, un ej atpūtā.” Vecenīte paklausīja savu dēlu un teica: “Redzi, dēls, es tevi paklausīju un rožukroni noliku uz galda, bet ko labāku tu vari man pasniegt rožukroņa vietā?” Nākošā dienā šo notikumu profesors pastāstīja saviem darba biedriem. Kad stāstīdams viņš pienāca pie mātes vārdiem, uzbudināts viņš teica saviem draugiem: “Mani labie draugi, šie mātes vārdi kā ar nazi pārdūra manu sirdi un iespidās dvēselē. Es atkal noskūpstīju savu veco māti, un ieliku atkal viņas rokās rožukroni.”

Padomāsim, ko tad mēs labāk varam ielikt savas mātes, bērna, pusaudža, meitas vai dēla rokās, ja ne rožukroni? Ja mēs šodien atstāsim novārtā rožukroņa lūgšanas, vai domājat, ka nāves stundā eņģeļi to mums atnesīs un spiedīs mūsu rokās? Nē, īsti ticīgais cilvēks lūdzas katru dienu, skaitīsim arī mēs tagad – tieši šajā mēnesī rožukroni! Lūgsimies, kamēr vēl ir laiks, jo, kas zin – varbūt nākošajā gadā mūsu rokas būs jau sastingušas, acis izdzisušas, apklususi mūsu valoda. Lūgsimies šodien, jo rītdiena mums nepieder. Lūgsimies, lai mēs dzīvotu patiesā Dieva un tuvākā mīlestības garā. Pasaki, kā tu mīli, un es tev pateikšu, kas esi. Esam īsti kristieši, ja mīlam kā Kristus un viņš mīlēja “līdz galam”. Lai Rožukronis atver mūsu sirdis mīlestībai “līdz galam”.

Kalpojums Adorācijas Kapelā Vecrīgas sirdī

(noslēgums)

Sešpadsmit gadu laikā, kamēr esmu kalpojusi adorācijas kapelā, ir pat gadījies, ka kādu ir arī izraidīts no kapelas. Mans vīrs, nu jau mūžībā aizgājušais kristīgais režisors Jānis Logins (1957-2021), kapelā bija fiziski cietis un piedzīvojis gan apzagšanu, gan vardarbīgu uzbrukumu. Bija kāds jauns cilvēks, kurš bija iemanījies izvilkt naudu jeb zagt no ziedojumu kastītēm daudzās Rīgas baznīcās. To viņš mēģināja arī Adorācijas kapelā Jāņa dežūras laikā. Kad mans vīrs centās viņu aizturēt, saņēma asaru gāzi acīs. Tika izsaukta ātrā palīdzība, Jānis nogādāts un ārstēts Stradiņa slimnīcā. Nopietnas redzes traucējumu sekas manam vīram pēc tam gan neiestājās.

Kad man jautā – ko es daru Adorācijas kapelā Vecrīgā četras stundas un kāpēc, es pat samulstu. Lūdzos – protams, bet ir bijušas arī tuksneša dienas, kad nevaru īsti palūgties. Vienkārši sēžu un skatos uz Vissvētāko Sakramentu. Bijušas atsevišķas reizes, kad adorācijas laikā esmu darījusi vai rakstījusi kādu neatliekamu steidzīgu lietu, prezentāciju, vai pat blakus telpā piedalījusies konferencē vai mācībās, pateicoties mūsdienu tehniskajām iespējām. Katram no mums ir sava ticības un lūgšanas pieredze, dažāds noskaitīto pātaru un litāniju skaits. Mans ik dienas obligātais lūgšanu minimums ir Rožukronis, vismaz viena daļa, bet cenšos katru dienu lūgt visas četras un vienu noslēpumu ieņemta nezināma bērna nodomā. Arī Dieva Žēlastības kronītis, lūgšanas Jēzus Vissvētāko Asiņu godam, Visdārgāko Asiņu litānija, Kunga Eņģelis un lūgšana par mirušajiem. Lūgšanas Adorācijas kapelā mainās gada laikā – Adventa,

gavēņa laikā, svētkos. Lūdzos par savējiem, Baznīcu, Latviju un pasauli. Runāju uz Dievu, izsaku savas šaubas, bēdas, pārdomāju gan mājas un ģimenes, gan darba lietas, jo īpaši sarežģītos un smagos brīžos. Jānis vienmēr teica, ka visi viņa filmu scenāriji tapuši adorācijas laikā kapelā.

Mani ļoti uzrunā Svētās Mises kapelā. Cerams, ka atgriezīsies vecā tradīcija tās svinēt reizi mēnesī. Covid pandēmija visās tās izpausmēs izrādījās par īstu pārbaudi mūsu ticībai, pazemībai, paklausībai, uzticībai Baznīcai un Romas pāvestam.

Katram ir savas mājas, reizēm pat vairākas, nereti tās mūsu dzīves laikā mainās. Vienam otram vēl arī darbs ir kā otrās mājās. Man ir vēl vienas mājas – Adorācijas kapela Vecrīgas sirdī, kur man regulāri noteiktā laikā jābūt, un to es daru ar prieku. *Ināra Logina*

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākas svētdien 2022.g. 2. oktobrī,

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt

kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju

(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637



*Brīvprātīgo kalpotāju sveikšana
adorācijas kapelas 20 gadu jubilejā
11. septembrī*

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

**Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.**

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesiņa numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com

